

Книга Йоїла і Лаодикійська церква адвентистів сьомого дня - номер сьомий

Jeff Pippenger

2025-12-09

Число сім

У перших кількох статтях ми подали уривок із «Бажання віків», у якому йдеться про те, як Христос представив притчу про виноградник прискіпливим юдеям. Притча про пісню виноградника — це також пісня Мойсея та Агнця, яку співають сто сорок чотири тисячі; і натхнення повідомляє нам, що «пісня» в пророцтві означає «досвід». Сто сорок чотири тисячі йдуть за Агнцем, куди б Він не йшов, тож вони пройдуть через той самий досвід, що й Христос і Мойсей. Христос як омега пророчої історії стародавнього Ізраїлю, а Мойсей — альфа тієї ж історії — обидва жили в паралельні періоди, коли попередній народ Завіту Бог проминав, а новий народ Завіту обирався. Сто сорок чотири тисячі співають пісню Мойсея та Агнця, переживаючи історію, коли попередній народ Завіту Бог проминає, тоді як Господь входить у завіт зі Своїм остаточним народом Завіту.

Пророчо, коли Христос розповідав притчу, це узгоджується з тим, як Петро звертався до сперечливих юдеїв у день П'ятидесятниці. У завершальній кризі Ісус, який подає притчу сперечливим юдеям, представляє тих, хто співає пісню виноградника п'яницям Ефраїма. Петро подає ту саму пісню в день П'ятидесятниці, тільки він співає в тональності Йоїла. Пісня виноградника — це пісня колишнього народу завіту, якого розлучають у той самий час, коли новий народ завіту вступає у шлюб із Господом. Діви, які були розчаровані й увійшли в час зволікання, чекали шлюбу, а досконале сповнення полягатиме в тому, що вони чекатимуть запечатання ста сорока чотирьох тисяч.

Книга пророка Йоїла починається першим розділом, у якому описано, як Божий виноградник було знищено тими, хто п'є вино та міцний напій, у яких «нове вино» віднято від їхніх уст. Щойно Ісус сповістив юдеям, що їхнє царство буде відняте від них і передане групі виноградарів, які принесуть справжні плоди виноградника, Ісус змінив хід думки й згадав про наріжний камінь у храмі, який було відкладено, але якому судилося стати завершальним каменем. Початок мав повторитися наприкінці, і коли цю істину викладають, її подають як «дивовижну».

«Правило першої згадки» у Божому Слові навчає нас, що, оскільки Йоїл спершу звертається до знищення виноградника, це є головною темою його свідчення. Йоїл не один, адже кожен великий пророк починає своє свідчення, звертаючись до гріхів і загубленого стану Ізраїлю.

У розділі 28 книги Ісаї "насмішники, які правлять" над "Єрусалимом" зображені як "п'яниці Єфрема," і як "вінець пихи." "Вінець" символізує владу, а "пиха" — сатанинський характер.

П'яниці протиставляються останку («залишку»), які стають Божим «вінцем» слави, бо під час пізнього дощу Господь утврджує Своє «царство слави», що має прообраз у Його утворенні «царства благодаті» на хресті. Царство благодаті на хресті є прообразом царства слави за недільного закону.

Пізній дощ розпочався 9/11, коли також розпочалися запечаткування ста сорока чотирьох тисяч і суд живих. У час запечаткування виливання Святого Духа почалося 9/11, як Ісус дунув і дав кілька крапель. Це — підвалина, а виливання Святого Духа під час опівнічного крику — вінець. «Дивовижне» є символом періоду виливання духа від «9/11» аж до «недільного закону».

Паралельна, але протилежна символіка «вінця» як образу керівництва подана у розповіді двадцять восьмого розділу книги Ісаї, де п'яниці, що правлять Єрусалимом, обминають, а керівництво Божої церкви передають залишку. Це ілюструє притчу про виноградник. Вінець п'яниці знімають, і тоді сто сорок чотири тисячі стають вінцем, що символізує Христове Царство. Ісаїя навчає тієї самої істини в двадцять другому розділі, коли Шевну кинуть в далеку країну й замінено Еліякімом. Чи йдеться про п'яниці Єфрема, чи про Шевну в двадцять другому розділі, обидва вони уособлюють те, що керівництво колишнього Божого завітного народу було обійдене.

Захарія вказує на Урочистий в'їзд, який також є Опівнічним криком, а наступні вірші узгоджуються з Ісаєю, називаючи Божий народ короною.

Радій вельми, дочко Сіону; вигукуй, дочко Єрусалима: ось Цар твій іде до тебе; Він праведний і приносить спасіння; покірний і їде на ослі, і на молодому осяті, синові ослиці. І знищу колісницю з Єфрема, і коня з Єрусалима, і буде зламанний бойовий лук; і він говоритиме мир народам; і влада його буде від моря до моря, і від Ріки аж до кінців землі.

А щодо тебе також, кров'ю заповіту твого я випустив в'язнів твоїх з ями, де немає води.

Поверніться до твердині, ви, в'язні надії: сьогодні ж проголошую, що подвійне тобі віддам; коли натягну Юду для себе, наповню лук Ефраїмом, і підйму синів твоїх, Сіоне, проти синів твоїх, Греції, і зроблю тебе, як меч могутнього.

І Господь явиться над ними, і стріла Його піде, як блискавка; і Господь Бог засурмить у трубу, і піде з вихрами півдня. Господь Саваот боронитиме їх; і вони будуть пожирати та підкоряти пращовими каменями; і питимуть, і шумітимуть, немов від вина; і будуть наповнені, як чаші, і як кути жертovníка. І Господь, їхній Бог, того дня спасе їх, як отару Свого народу: бо вони будуть, мов камені вінця, піднесені, як знамено, над Його землею. О, яка велика Його доброта і яка велика Його краса! Зерно звеселить юнаків, а молоде вино — дівиць. Захарія 9:9-17.

Вірш одинадцятий (9/11) говорить: «А щодо тебе також: кров'ю твого завіту я випустив твоїх в'язнів із ями, де немає води». Христос підтвердив завіт із багатьма на один тиждень, і тиждень почався з Його хрещення. Протягом трьох з половиною років Христос перебував

серед людей, і в завершальний період тих трьох з половиною років Христос виконав пророцтво Захарії, що вказує на тріумфальний в'їзд Месії в Єрусалим. Опівнічний клич розпочав період, який привів до смерті, поховання та воскресіння Христа. Хрещення Христа символізує Його смерть, поховання та воскресіння, тож початок і кінець періоду трьох з половиною років збігаються.

Христове хрещення є прообразом 11 вересня, а 11 вересня позначає початок періоду, який закінчується недільним законом. 11 вересня пізній дощ почав накрапати, а при недільному законі він буде вилитий без міри, як це прообразно показано тим, що Христос дихнув на учнів, давши їм наперед кілька крапель дощу перед виливанням у день П'ятидесятниці.

Захарії 9:11 узгоджується з 9/11, а також з Опівнічним криком, який веде до недільного закону. Під час 9/11 лаодикійське послання надійшло як істина для нашого часу, як це сталося у 1856 та 1888 роках. Лаодикійське послання звернене до людей, які не усвідомлюють, що вони мертві. Вони перебувають у "ямі" без вістки пізнього дощу, адже їхня яма не має води. Якби Лаодикія лише відгукнулася на стукіт у їхні серця, Господь витягнув би їх із ями, бо аж до того часу, як при недільному законі закрийється час випробування, вони є "в'язнями надії".

А щодо тебе також, кров'ю твого завіту я випустив твоїх в'язнів із ями, де немає води. Поверніться до твердині, в'язні надії: навіть сьогодні я звіщаю, що віддам тобі подвійно. Захарія 9:11, 12.

11 вересня підкріпило вістку, яка з'явилася у 1989 році. Та вістка — це третя ангельська вістка, але в структурі та термінах мілеритського реформаторського руху 1989 рік позначив прихід першого ангела. Перша ангельська вістка була підкріплена 11 серпня 1840 року виконанням пророцтва щодо ісламу і вказує, що прихід третього ангела у 1989 році буде підкріплений виконанням пророцтва щодо ісламу.

Коли 11 серпня 1840 року було підтверджено пророцтво про іслам, зійшов ангел десятого розділу Одкровення, таким чином символізуючи зішестя ангела вісімнадцятого розділу Одкровення 9/11. Посилення першого ангела в 1840 році та посилення другого ангела в 1844 році обидва символізують посилення третього ангела 9/11. 18 липня 2020 року відбувся прихід другого ангела, як це було прообразено першим розчаруванням міллеритів 19 квітня 1844 року. Історії обох посилень першого і другого ангелів в історії міллеритів, а також історія посилення третього ангела 9/11 свідчать про посилення звістки Опівнічного крику, яка прибула у липні 2023 року.

Період запечатання починається 11 вересня і завершується недільним законом. Він починається з того, що Христос видихає кілька крапель пізнього дощу, і закінчується язиками вогню, які несуть світові вістку у день П'ятидесятниці. Петро визначив П'ятидесятницю як сповнення пророцтва Йоїла. Оскільки це так, це встановлює, що подих Христа також був сповненням пророцтва Йоїла, адже період П'ятидесятниці має конкретний початок і кінець, що показує, що Альфа також є Омегою. У день воскресіння Христа було принесено жертву первоплодів ячменю, а через п'ятдесят днів, у

П'ятидесятницю, піднесено жертву первоплодів пшениці. 11 вересня є прообразом Опівнічного крику, який приходить безпосередньо перед недільним законом і веде до нього. Досконале виконання образу Опівнічного крику в Захарії 9:9 відбувається після липня 2023 року.

Радій вельми, о дочко Сіону; вигукуй, о дочко Єрусалима: ось Цар твій приходить до тебе; він праведний і спасає; покірний і їде на ослі, на жереб'яті ослиці. Захарія 9:9.

Отже, Захарія погоджується з символічним зображенням Ісаї, що Божий народ є вінцем, але додає, що вінець є також знаменом, як він записав: "бо вони будуть, як каміння вінця, піднесені як знамено над його землею", і Захарія далі відлунює радість, пов'язану із символами Йойла "зерно" і "молоде вино", заявляючи: "зерно звеселить юнаків, а молоде вино — дівчат." Розглядаючи опис п'яниць Єфрема у двадцять восьмому розділі, зауважте, що це той біблійний розділ, який визначає "спочинок і освіження". Це один із головних уривків у Писанні щодо пізнього дощу, тож ці п'яниці Єфрема мають бути тими самими п'яницями, про яких говорить Йойл.

Горе вінцеві гордості, п'яницям Єфраїма, чия славна врода — квітка, що в'яне, на вершині їхніх тучних долин, — тим, кого перемогло вино! Ось, у Господа є могутній і сильний, який, мов буря граду та нищівна буря, як повинь потужних вод, що розливаються, скине на землю рукою. Вінець гордості, п'яниці Єфраїма, буде потоптаний ногами: а славна врода, що на вершині тучної долини, стане квіткою, що в'яне, і як ранній плід перед літом; тільки-но побачить його той, хто дивиться, — ще в руці своїй він його з'їсть. Того дня Господь Саваот буде вінцем слави і діадемою вроди для решти свого народу, і духом суду для того, хто сидить на суді, і силою для тих, хто повертає битву до брами. Та й вони заблукали від вина і від міцного напою збилися з дороги; священик і пророк заблукали від міцного напою, вино їх поглинуло, вони збилися з дороги через міцний напій; у видінні помиляються, у суді спотикаються. Бо всі столи повні блювоти й нечистоти, так що немає місця чистого. ...

Зупиніться й дивуйтеся; кричіть і вигукуйте: вони п'яні, але не від вина; хитаються, але не від міцного напою. Бо Господь вилив на вас дух глибокого сну і заплющив ваші очі: пророків і ваших правителів, провидців, він закрив. І все видіння стало для вас, як слова запечатаної книги, яку дають вченому, кажучи: Прочитай це, благаю тебе; а він каже: Не можу, бо вона запечатана. А книгу дають невченому, кажучи: Прочитай це, благаю тебе; а він каже: Я невчений.

Тому Господь сказав: Оскільки цей народ наближається до Мене своїми устами і своїми губами шанує Мене, але серце своє далеко від Мене віддалив, і страх їхній переді Мною — навчений людською заповіддю: Тому ось Я чинитиму дивне діло серед цього народу, дивне діло й чудо: бо мудрість їхніх мудреців загине, а розуміння їхніх розсудливих буде приховане. Горе тим, що глибоко ховають свою раду від Господа, і діла їхні в темряві, і кажуть: Хто нас бачить? і хто нас знає? Оце ви перевертаєте все догори дном! Хіба вважатимуть гончара за глину? Чи скаже виріб про того, хто його зробив: Він мене не зробив? Або чи скаже сформоване про того, хто його сформував: Він не має

розуміння? Ісаїя 28:1-8; 29:9-16.

Господь здійснить "чудне діло" серед п'яниць Єфрема, віднімаючи у них мудрість і розуміння — ті самі два елементи, пов'язані з досягненням примноження знання, коли пророче послання розкривають. Саме мудрі розуміють. Частиною "чудного діла" є усунення з умів п'яниць Єфрема знання, відкрите Левом з племені Юди. Розділення мудрих і нечестивих є частиною "чудного діла" Господа. Це вічне Євангеліє. Після того як Христос провів прискіпливих юдеїв через притчу про виноградник і тим самим поставив їх у становище, коли вони самі винесли власний вирок, Він поставив запитання з Псалма 118:

Камінь, який відкинули будівничі, став головним каменем наріжним. Це від Господа; воно дивне в очах наших. Це день, що його створив Господь; будемо радіти й веселитися в ньому. Псалом 118:22–24.

Господь має звершити «дивовижну справу і чудо» над п'яницями Ефраїма, і це включає позбавлення їхньої здатності розпізнавати істину. «Головний камінь наріжного кута» є дивовижним в очах тих, хто має «нове вино» Йосепа.

П'яниці не можуть прочитати запечатану книгу, будь то керівники, представлені як «вчені», чи миряни, представлені як «невчені». П'яниці неспроможні правильно зрозуміти пророче свідчення Писання, представлене як «книга, що запечатана». П'яниці також двічі названі такими, що «збилися зі шляху». І знову це зафіксовано в книзі Ісаї, розділ двадцять восьмий, одному з ключових уривків Писання про пізній дощ, де Ісаїя визначає «відпочинок і освіження», яке п'яниці не захотіли чути. «Відпочинок і освіження» — це звістка, бо її можна почути.

Пияцтво збило п'яниць із дороги «давніх стежок» Єремії, що є тією «дорогою», якою слід ходити, щоб знайти пізній дощ, який Єремія називає «спокоєм». Відкинення звістки пізнього дощу п'яницями Ефраїма є окремою темою Слова Божого. Вони п'яні, бо відмовилися повернутися до основоположної історії, яка є взірцем для історії ста сорока чотирьох тисяч, що є історією пізнього дощу.

«Дивне діло», що звершується над п'яницями Єфрема, відбувається під час виливання пізнього дощу. Під час пізнього дощу випробувальне послання формує дві категорії поклонників, які ілюструються «вином», яке вони п'ють. Нечестиві відмовилися будувати своє пророче тлумачення на лініях священної історії, а ті, хто застосовує методологію «рядок на рядок» з двадцять восьмого розділу Ісаї, п'ють «нове вино». П'янство нечестивих виявляється їхньою нездатністю розуміти пророцтва, а їхня сліпота була спричинена небажанням повернутися до основоположних давніх стежок. Ісус докорив прискіпливим юдеям, запитавши, чи читали вони коли-небудь про камінь, який відкидають і який стає головою кута.

Камінь, який стає головою кута, символізує пророчу істину, що фундамент, або наріжний камінь, відтворюється у верхівковому камені. Камінь Альфа є також каменем Омега. Основний пророчий принцип, який установлює й підтримує методологію «лінія на лінію»

(що є методологією пізнього дощу), полягає в тому, що початок чогось ілюструє його кінець. Основним пророчим принципом у русі міллеритів був принцип «день за рік», який було підтверджено, коли зійшов ангел із десятого розділу Об'явлення. Основним пророчим принципом у русі ста сорока чотирьох тисяч є те, що початок ілюструє кінець, що було підтверджено, коли зійшов ангел із вісімнадцятого розділу Об'явлення.

Боже пророче Слово дуже детально пояснює чинники, пов'язані з пізнім дощем. Один із цих фактів полягає в тому, що п'яниці Єфраїма не здатні розпізнати пізній дощ, і це було прообразно показано юдеями, які говорили Петру, що учні п'яні. Головний принцип методології неодноразово прямо поданий у Божому Слові як Альфа й Омега, але для них це Слово запечатане. Методологія, головне пророче правило та вістка пізнього дощу — це деякі з освячених тем у пророчій лінії історії, яка представлена як «дивне діло».

І знову було мені слово Господа Саваота, яке сказало: Так говорить Господь Саваот: Я ревнував за Сіон великою ревністю, і за нього ревнував великим гнівом. Так говорить Господь: Я повернувся до Сіону й оселюся посеред Єрусалима; і Єрусалим називатиметься містом правди, а гора Господа Саваота — святою горою. Так говорить Господь Саваот: Ще сидітимуть старі чоловіки та старі жінки на вулицях Єрусалима, і кожен із палицею в руці через глибоку старість. І вулиці міста будуть повні хлопчиків і дівчаток, що гратимуться на його вулицях.

Так говорить Господь Саваот: Якщо це буде дивовижним в очах рештки цього народу в ці дні, то чи буде воно дивовижним і в Моїх очах? — говорить Господь Саваот. Так говорить Господь Саваот: Ось, Я спасу Мій народ із краю східного та з краю західного; і приведу їх, і вони будуть жити посеред Єрусалима; і вони будуть Моїм народом, а Я буду їхнім Богом — у правді та в праведності. Так говорить Господь Саваот: Нехай будуть міцні ваші руки, ви, що в ці дні чуєте ці слова з уст пророків, які були в день, коли було закладено підвалини дому Господа Саваота, щоб храм був збудований. Бо перед цими днями не було заробітку ні для людини, ні для худоби; і не було спокою тому, хто виходив чи входив, через утиск, бо Я підіймав усіх людей, кожного проти свого ближнього. Але тепер Я не буду для рештки цього народу таким, як за попередні дні, — говорить Господь Саваот. Захарія 8:1–11.

Захарія каже: «Нехай будуть міцними ваші руки, ви, що в ці дні чуєте ці слова з уст пророків, які були того дня, коли було закладено підвалину дому Господа Саваота, щоб храм був збудований». Те, що зміцнює Божий народ, — це звістка про підвалину, яка стає верхнім каменем. Ця звістка полягає в тому, що історія міллеритів повторюється в історії ста сорока чотирьох тисяч.

Христос запитує: «Якщо це буде дивовижним в очах останку цього народу в ці дні, то чи буде це також дивовижним і в Моїх очах?» Це питання окреслює пророчий період Божого «дивовижного діла», яке є темою кожного пророка, а також визначає момент, коли Лаодикійський рух ста сорока чотирьох тисяч змінюється на Філадельфійський рух ста сорока чотирьох тисяч. Це той самий момент, коли вони запечатані, і той самий момент, коли рух переходить від воюючого до тріумфуючого; саме тоді завершується праця

поєднання божественного з людським серед цієї групи людей, коли святиня справді очищується. Це можна розпізнати у віршах, бо пророча історія, представлена Його «дивовижним ділом», є дивовижною в Божих очах і в очах останку, а «око в око» є символом єдності. Представлена тут єдність говорить про запечатання Божого народу, який іде за Агнцем, куди б Він не пішов, і який досяг такого стану, що радше помре, ніж згрішить і спотворить характер Христа.

Михей називає основоположну історію стародавнього Ізраїлю «дивовижними речами».

Як за дні твого виходу з землі Єгипетської, Я покажу йому чудеса. Михей 7:15.

«Дивовижні діла» — це основоположна історія, яка є «дивовижною», бо основоположна історія повторюється в завершальній історії, представленій вінцевим каменем. «Дивовижні діла» — це історія, що починається з наріжного каменя і завершується «вінцевим каменем». Його «дивовижні діла» виявилися в історії Мойсея й повторилися в історії Христа. Мойсей був наріжним каменем, а Христос — вінцевим каменем. Пророчо Мойсей — альфа, а Христос — омега.

"Починаючи від Мойсея, самої Альфи біблійної історії, Христос витлумачив у всіх Писаннях те, що стосувалося Його Самого." Бажання віків, 797.

Мойсей навчав, а Петро використав слова Мойсея у День П'ятидесятниці, щоб показати, що Мойсей був прообразом Христа.

А те, що Бог наперед сповістив устами всіх Своїх пророків, що Христос має страждати, Він так і виконав. Тож покайтеся і наверніться, щоб були стерті ваші гріхи, щоб прийшли часи віради від обличчя Господнього; і щоб Він послав Ісуса Христа, Якого вам наперед проповідували; Якого небо мусить прийняти аж до часів відновлення всього, про що Бог говорив від початку світу устами всіх Своїх святих пророків. Бо Мойсей справді сказав батькам: Пророка, як мене, підійме вам Господь, Бог ваш, із-поміж ваших братів; Його слухайте в усьому, що тільки Він скаже вам. І станеться, що кожна душа, яка не послухає того Пророка, буде вигублена з-поміж народу. Так, і всі пророки від Самуїла і ті, що після нього, скільки лише говорили, також провіщали про ці дні. Дії 3:18–24.

Те, що Мойсей є Альфою, а Христос — Омегою, було утверджено другим свідченням Петра про Мойсея під час п'ятидесятницького виливу Святого Духа, і таким чином Петро наголошує та визначає, що основним складником звістки пізнього дощу (і суперечки, піднятої проти неї) є пророчий принцип «Альфа й Омега». Цей принцип є для ста сорока чотирьох тисяч відповідником принципу «день за рік» в історії міллеритів. Принцип «Альфа й Омега» — це принцип «фундамент стає завершальним каменем», це принципи «Мойсея й Агнця»; і тому за натхненням він визначений як один із віршів у пісні про виноградник, яка також є піснею Мойсея й Агнця.

Початок і кінець, представлені різними пророчими лініями, відображають історію, у якій Бог звершує Свої "дивні діла", і саме світло, що відкривається завдяки усвідомленню того,

що означає символ "дивних діл", перетворює лаодикійця на філадельфійця, так що він стає каменем у храмі, який будується, як і міллеритський храм, збудований протягом 46 років, що передували 22 жовтня 1844 року, коли Господь раптово прийшов до Свого храму.

Якщо тільки ви скуштували, що Господь милостивий. До Нього, як до живого каменя, людьми відкинутого, але Богом вибраного й дорогоцінного, приступаючи, і самі, як живе каміння, будуетесь в духовний дім, у святе священство, щоб приносити духовні жертви, приємні Богові через Ісуса Христа. Тому й у Писанні сказано: Ось кладу на Сіоні наріжний камінь, вибраний, дорогоцінний; і хто вірує в Нього, не осоромиться. Отже, для вас, що віруєте, Він — дорогоцінний; а для непокірних — камінь, що його відкинули будівничі, той став головою кута, і камінь спотикання та скеля згіршення — для тих, що спотикаються об слово, будучи непокірними; на це й призначені. А ви — вибраний рід, царське священство, народ святий, люд власності, щоб звіщати чесноти Того, хто покликав вас із темряви в Своє дивне світло. Ви, що колись не були народом, а тепер — народ Божий; не одержали милості, а тепер одержали милість. 1 Петра 2:3–10.

Заклик увійти в Його дивне світло окреслює час, коли цей поклик лунає, адже віха 1888 року, яка, за натхненням, співвідноситься з бунтом Корея в альфа-історії Мойсея, коли її переносять на останні дні, узгоджується з 9/11, коли, згідно з натхненням, лаодикійська вістка приходить разом із третім ангелом. Лаодикійці в пророцтві «сліпі», тобто перебувають у темряві, а поклик вийти з темряви почався, коли лаодикійська вістка надійшла у 1856-му, 1888-му та 9/11. На 9/11 цей «поклик з темряви» був не лише закликком зрозуміти світло ангела Об'явлення 18, але й закликком до слухача увійти в саму історію, де Божі «дивні діла» знайдуть своє досконале звершення.

Протягом останніх трьох десятиліть неодноразово показано, що пророче визначення «вічного Євангелія» — це історія, у якій розкривається пророча істина, що запускає трьохетапний процес випробувань, із двома характерними відмінностями в цих трьох випробуваннях. Перші два випробування відрізняються за своєю природою від третього, бо третє — це лакмусовий папірець, який показує, чи ви пройшли перше й друге випробування. Інша відмінність у вічному Євангелії полягає в тому, що ви повинні пройти поточне випробування, щоб мати участь у наступному.

Історія «чудесних діл» є також історією, у якій «вічне Євангеліє» досягає своєї кульмінації, бо година суду, яку проголошує перший ангел і яка названа вічним Євангелієм, знаходить своє досконале звершення, починаючи з 9/11. Суд, про який попереджали міллеритів, настав 22 жовтня 1844 року, коли зачинилися двері в притчі про десять дів, тим самим слугуючи прообразом недільного закону, коли двері знову зачиняються в притчі про десять дів. 9/11 звістує, що година Божого виконавчого суду починається в момент недільного закону, так само як міллерити оголосили, що година слідчого суду почалася 22 жовтня 1844 року.

Проміжок від 9/11 до недільного закону представлений як "дивовижні діла богів", і як основоположний камінь, що стає "головою кута", і як "П'ятидесятницький період", і як "другий розділ Авакума", і як "час запечатування ста сорока чотирьох тисяч", і як "час випробування образу звіра", і як "вічне Євангеліє", і як "священна історія 1840-1844 років", і

як історія "десятого розділу Об'явлення", і як "історія від хрещення Христа до Його смерті".

Історія, представлена у фракталі через Його хрещення, розпочала період 2520 днів, що завершився на хресті. Хрещення Христа символізувало Його смерть, поховання та воскресіння, які буквально сповнилися наприкінці 1260 днів.

Коли Святий Дух зійшов під час Христового хрещення, це було прообразом зішестя ангела вісімнадцятого розділу Одкровення 11 вересня. Через 1260 пророчих днів події, символізовані хрещенням, буквально сповнилися на хресті. Історія від хрещення до хреста містить символічну альфа-історію, яка буквально сповнюється наприкінці періоду. Альфата омега-історії є фракталами всієї історії загалом. Історія від хрещення до хреста — це "Божі дивовижні діла", і ця історія також представлена "Христовим хрещенням", а також Його буквально "смертю, похованням і воскресінням", а отже також "хрещенням стародавнього Ізраїлю в Червоному морі", а також "хрещенням восьми душ за днів Ноя". Усі ці періоди представляють історію Його "дивовижних діл".

Коли йдеться про число вісім як символ воскресіння, то саме ті вісім душ у ковчезі є першою згадкою числа вісім як символу, і за правилом першої згадки всі пророчі деталі містяться в цій першій згадці. Ті вісім душ переходять зі старої землі на нову, чи не так?

Ті вісім душ пережили час дощу, але всі, хто відкинув попереджувальне послання про дощ, загинули, чи не так? «8» душ, які прямують до нової землі і які представлені в історії про відкинута попереджувальне послання, зачинені двері, дощ і нову землю, пережили зміну диспенсації від старого світу до нового.

Зміна диспенсації, що визначає вісім душ, які є сто сорок чотири тисячі, — це перехід від Лаодикії до Філадельфії, що є також переходом від Церкви воюючої, складеної з пшениці й куколю, до Церкви тріумфуючої, яка складається лише з першоплідного пшеничного приношення, піднесеного як знамено, щоб увесь світ бачив, подібно до споглядання самотнього човна на бурхливих водах. Ті люди — це 8, яке є від 7, а історія переходу ковчега та переходу через Червоне море — обидві ілюстрації Його «дивовижних діл».

Ті душі — це ті, що були воскресені у виконання Одкровення 11:11. Вони — народ Божого завіту, представлений їхнім батьком Авраамом, який мав на собі знак завіту через обрізання, що мало відбутися на восьмий день.

Усі ці лінії представляють один і той самий період часу, і цей період часу починається із закладення підвалин 9/11 і закінчується недільним законом. 9/11 є закладним каменем, а недільний закон — верхнім каменем. В історії відбудови Єрусалима за часів Неємії та Ездри закладення фундаменту було завершено в період першого указу, а сам храм був закінчений задовго до третього указу. В історії міллеритів підвалини було закладено у травні 1842 року, коли було опубліковано таблицю 1843 року. Міллеритський храм мав зводитися сорок шість років, з 1798 до 1844 року. До 22 жовтня 1844 року міллеритський храм було завершено, верхнім каменем був Опівнічний клич. Коли Опівнічний клич завершився 22 жовтня 1844 року, альфа і третій указ 457 р. до н. е. зустріли свою відповідність в омезі 1844 року. 457 р.

до н. е. як альфа до 2300 років, а 1844 рік — як омега. Обидва однакові на певному рівні, бо і указ, і ангел — обидва є вістками, і обидва вони типологічно вказують на недільний закон, де буде указ і де вістка третього ангела посилюється до гучного кличу.

З 457 року до н. е. до 408 року до н. е., сорок дев'ять років були визначені Даниїлом як період часу, коли юдеї завершать відбудову «вулицю буде відбудовано знову, і мур, навіть у скрутні часи».

Отож знай і зрозумій, що від видання повеління відновити й відбудувати Єрусалим аж до Месії, Князя, буде сім тижнів і шістьдесят два тижні: вулиця буде знову відбудована, і мур — навіть у тяжкі часи. Даниїла 9:25.

457 р. до н. е. і 1844 рік є альфою та омегою пророцтва про 2300 років. Обидва вони символізують недільний закон, бо як альфа й омега вони одне й те саме, а розчарування 1844 року натхненням зіставлене з розчаруванням хреста. Якщо 1844 рік є образом хреста, а це так, то його альфа-відповідник (457 р. до н. е.) також. Період від 1844 до 1863 року ілюструє випробувальний процес третього ангела. Цей випробувальний процес представлений 49 роками між третім указом, указом про недільний закон та завершенням роботи вулиці та муру, що відбувається у тяжкі часи.

Від 457 р. до н. е. до 408 р. до н. е. — це альфа-історія 2300 років, що ілюструє омега-історію від 1844 до 1863 року. Ці дві історії ілюструють історію ста сорока чотирьох тисяч після того, як вони будуть запечатані під час недільного закону, аж доки не закінчиться випробувальний час для людства. Діло ста сорока чотирьох тисяч — покликати чоловіків і жінок назад до «стародавніх стежок», що, за Ісаєю, зображено як відбудова давніх руїн, а Єремія визначає як шлях, що веде до вістки пізнього дощу. «Стіна» — це закон Божий, який сто сорок чотири тисячі представлять усьому світові як знамено. Це відбуватиметься у скрутні часи третього горя ісламу, бо саме іслам розгнівує народи. Діло й скрутні часи триватимуть, аж поки не повстане Михаїл.

Отже, якщо ви бачите, що період від 457 до н. е. до 408 до н. е. є пророчим періодом, який почався з третього указу і слугував прообразом пророчого періоду, що розпочався 1844 року з приходом третього ангела та закінчився 1863 року, тоді ви можете побачити, що їхній зв'язок із 2300-річним пророцтвом у ролі початкової або кінцевої точки визначає їх як альфу й омегу стосовно одна одної. Буремні часи Неємії ілюструють буремний період, що передував і включав Громадянську війну. 49-річний період у альфа-історії представляє 19-річний період в омега-історії. Цей 19-річний період також був представлений 19 роками на початку 65-річного пророцтва Ісаї.

Бо головою Сирії є Дамаск, а головою Дамаска — Резін; і за шістьдесят п'ять років Єфрем буде розбитий, так що перестане бути народом. Ісаїя 7:8.

Ісаїя проголосив це пророцтво у 742 році до н. е., а через дев'ятнадцять років, у 723 році до н. е., північне царство було відведене в полон на 2520 років, що завершилися 1798 року. Дев'ятнадцять років від 742 року до н. е. до 723 року до н. е. узгоджуються з

дев'ятнадцятьма роками від 1844 року до 1863 року, бо перші дев'ятнадцять років є альфою цього пророцтва, а останні дев'ятнадцять — омегою. Упродовж цих дев'ятнадцяти років Ісаїя звернувся до нечестивого царя Ахаза з вісткою пізнього дощу, яка у восьмому вірші представлена як вістка "сім разів". Ахаз відкинув цю вістку, так само, як і лаодикійський міллеритський адвентизм у 1863 році.

У той період первосвященик Ахаза відвідав Асирію, привіз план їхнього язичницького храму, і Ахаз звелів спорудити цей храм у дворі Божого храму. Ця лінія паралельна історії про непокірного пророка, який не мав повертатися до Юдеї тією самою дорогою, якою прийшов, але повернувся й був обманений фальшивим і брехливим пророком, що представляє повернення до відступницької протестантської методології, щоб сховатися від міллеритського розуміння «семи часів», у класичному втіленні пса, що повертається до власної блювоти.

Це відбувалося, тоді як Громадянська війна між північним царством і південним царством розпочиналася, тим самим типологічно відображаючи Громадянську війну у Сполучених Штатах, коли повторився період у 19 років. Проміжок від 742 р. до н. е. до 723 р. до н. е. представляє 19-річний період від 1844 до 1863 рр., який представляє період від недільного закону до закриття часу випробування. Історія від 9/11 до недільного закону — це історія випробування образом звіра у Сполучених Штатах, яке відтворюється у світовому випробуванні образом звіра, що починається з недільного закону. З цієї причини 19-річні періоди, що представляють проміжок від недільного закону до закриття часу випробування, також представляють історію від 9/11 до недільного закону, що є історією Його «дивних діл».

Продовжимо в наступній статті.

І було слово Господнє до мене, говорячи: Сину людський, що це за прислів'я, яке у вас у землі Ізраїля, що каже: Дні затягуються, і кожне видіння не справджується? Тому скажи їм: Так говорить Господь Бог: Я покладу край цьому прислів'ю, і не будуть більше вживати його як прислів'я в Ізраїлі; але скажи їм: Дні наблизилися, і здійснення кожного видіння. Бо не буде вже більше ані марного видіння, ані улесливого ворожіння в домі Ізраїлевому. Бо Я Господь: Я скажу, і слово, яке Я скажу, здійсниться; воно не буде більше відкладене; бо у ваші дні, о, доме бунтівний, Я скажу слово і виконаю його, говорить Господь Бог.

І знову було до мене слово Господнє, кажучи: Сину людський, ось, ті з дому Ізраїлевого кажуть: «Видіння, яке він бачить, на багато днів уперед, і він пророкує про далекі часи». Тому скажи їм: Так говорить Господь Бог: Жодне з Моїх слів більше не буде відстрочене, але слово, яке Я промовив, звершиться, говорить Господь Бог. Єзекіїля 12:21-28.